

V rámci závěrečného resumé bych rád zrekapituloval strukturu této práce, především pak vazby mezi jejími jednotlivými částmi.

V úvodní, teoretické části jsem definoval islamofobii i související pojmy a představil možné způsoby jejího dělení. Určitá nejednoznačnost termínu „islamofobie“ totiž vyplývá z toho, že se skládá ze dvou poněkud odlišných částí. První z nich je odpor vůči islámu (či Islámu), druhou pak odpor proti muslimům jako lidem, zejména pak imigrantům. Obě tyto části však spolu velmi úzce souvisí a často je od sebe nelze oddělit, proto také není vhodné používat dva samostatné termíny. Rozdílnost těchto dvou částí má přitom řadu společných rysů s rozdílností termínů xenofobie a rasismus (respektive neorasismus). Z mého výzkumu přitom vyplývá, že v českém tisku je výrazně častější první možnost, tedy negativní stereotypizace islámu jako takového.

Naopak Hallidayův koncept členění islamofobie na „strategickou“ a „populistickou“ vychází zejména z historických souvislostí, a jako takový je vhodný především pro určení převažujících motivací islamofobie na úrovni zemí či větších oblastí. Také z tohoto důvodu jsem představil historii muslimské přítomnosti na našem území, z níž vyplývá, že v České republice, na rozdíl od naprosté většiny ostatních evropských zemí, převažuje „strategický“ proud islamofobie.

Když tedy následně přistoupíme ke srovnání muslimské přítomnosti v ČR a v západní Evropě, kde v současné době řada zemí čelí hlubokým problémům, souvisejících primárně s pocitem vykořeněnosti mezi tzv. „druhou generací“ tamních muslimů, nalezneme zde diametrální odlišnosti. Ty spočívají nejen v relativně malém počtu muslimů na našem území, ale i v jejich odlišném sociálním profilu a okolnostech, za kterých na naše území přišli. ...